

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε από τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Επιλογή ? διασκευή ? επιμέλεια κειμένων : Δημήτρης Μαριόλης

Μουσική : Adagio, Ελένη Καραϊνδρου

Δυο αγόρια και ένα κορίτσι εμφανίζονται στη σκηνή. Πίσω τους 5-6 παιδιά σε ημικύκλιο αυτοσχεδιάζουν (κοιτάζουν τον ήλιο, κάθονται οκλαδόν, κοιμούνται, ξυπνάνε ανάλογα με το διάλογο που ακολουθεί)

- Ήταν ένα ξημέρωμα απ' αυτά όπου ο Απρίλης διαλαλεί τη διάθεσή του για τρέλα.
- Το πρωί βγήκε ένας ήλιος σαν μαστίγιο με επτά ουρές αντί για ακτίνες.
- Μετά ακολούθησε ένα απόγευμα με γκρι σύννεφα.
- Ύστερα, η νύχτα άπλωσε τα πέπλα της και πυκνό σκοτάδι σκέπασε το παλάτι.
- Η πριγκίπισσα δεν ανησύχησε :
- «Μια νύχτα είναι, θα κοιμηθώ και θα περάσει»
- Κι αποκοιμήθηκε...
- Αλλά, όταν ξύπνησε το πρωί με το καλό...

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Δεν είχε ξημερώσει

- Δεν ξημέρωνε

- Σκέφτηκε,

- «ας κάνω λιγη υπομονή, θα ξημερώσει αύριο που θα πάει»

- Αμ δε !

- Οι μέρες περνούσαν και δεν ξημέρωνε

- Με τίποτα

- Επουδενί

- Με κανένα τρόπο

- Κι απ' την πολλή τη νύχτα, όλοι στο παλάτι άρχισαν να νυστάζουν

- Όλο και πιο πολύ

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Όλο και πιο πολύ (χασμουριούνται)

- Όλο και πιο πολύ...

- Όσπου αποκοιμήθηκαν οριστικά

- Κι η καημένη η πριγκίπισσα, όπως δεν είχε συντροφιά άρχισε κι αυτή να νυστάζει

- «Ααααα, μμμμ, (χασμουριέται και τεντώνεται) βαρέθηκα. Βαρέθηκα ν' ακούω ιστορίες με νυσταγμένες πριγκίπισσες και κοιμισμένα παλάτια. Βαρέθηκα τα παραμύθια, τις νύχτες, τις σκιές και τους υπαινιγμούς. Θέλω μια αληθινή ιστορία στο φως της μέρας. Αυτό θέλω. Μια απλή αληθινή ιστορία στο φως της μέρας».

Στο σημείο αυτό συμβαίνουν ταυτόχρονα τα παρακάτω :

1. Προβάλλεται σύντομο βίντεο με τα γεγονότα της δεκαετίας του '60 (1-1-4, πορείες ειρήνης, δολοφονία Λαμπράκη, Ιουλιανά, πραξικόπημα)

2. Ακούγεται το τραγούδι «Ποιος τη ζωή μου»

3. Στη σκηνή εμφανίζονται παιδιά με μαύρα ρούχα (δεσμοφύλακες) που τοποθετούν δυο κελιά (φτιαγμένα από χάρτινες κούτες) δεξιά και αριστερά στη σκηνή. Οι δεσμοφύλακες κλείνουν το στόμα και δένουν τα χέρια (με χαρτοταινίες) άλλων παιδιών που υποδύονται τους κρατούμενους.

(στο βάθος της σκηνής κινούνται οι δεσμοφύλακες, από τα κελιά βγαίνουν τρεις κρατούμενες - οι)

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Χτύπησε το κουδούνι. Δεν περιμέναμε κανέναν. Ήταν έξι το πρωί. Ανοίξαμε. Ήταν άνθρωποι της χούντας. Μπήκαν κατευθείαν στο θέμα. Μου ζητούσαν το υλικό που ήταν σίγουροι πως υπάρχει στο σπίτι. Προκηρύξεις, ανακοινώσεις, λίστες με ονόματα... Σαν καλό παιδί που είμαι, είπε ο επικεφαλής, να τους τα δώσω όλα, γιατί θα τα βρει μόνος του και το σπίτι θα γίνει γυαλιά καρφιά. Θα διατάξω θύελλα μου είπε. Μια ώρα περίπου έψαχναν ένα διαμέρισμα δυο δωματίων.

(στο βάθος της σκηνής οι δεσμοφύλακες αυτοσχεδιάζουν : ψάχνουν παντού, ξεφυλλίζουν βιβλία, τα σκίζουν, τα πετάνε στο πάτωμα μαζί με άλλα πράγματα κλπ. Ένας κρατούμενος με πλάτη στο κοινό και το κεφάλι σκυμμένο βλέπει τους δεσμοφύλακες να τον τριγυρίζουν απειλητικά δείχνοντάς του βιβλία, χαρτιά κλπ πριν τα πετάξουν στο πάτωμα)

- Πραγματικά έγινε θύελλα. Τα έπιπλα μετακινήθηκαν, τα ρούχα μας έγιναν ένας σωρός. Βιβλία ανακατεμένα στη μέση του δωματίου. Χτυπάγανε τους τοίχους, σκίσανε ένα μαξιλάρι, ψάξανε τα ντουλάπια. Ρωτούσαν γεμάτοι υποψία : Γιατί έχετε τόσα βιβλία ; Τι χρησιμεύει αυτό το μολύβι ; Γιατί δεν έχετε φωτιστικό στη μέση του δωματίου ; Αντιδρούσαν στις απαντήσεις με συγκατάβαση. Λέγανε ένα «καλά ? καλά», αλλά η σημασία του ήταν πως «αν νομίζεις πως τα τρώμε εμείς αυτά είσαι πολύ γελασμένος»

- Ένας απ' αυτούς ανακάλυψε ένα βιβλίο για την αντίσταση. Το ξεφύλλισε και σταμάτησε σε μια φωτογραφία με έναν αντάρτη. Με ρώτησε τι γράφει το βιβλίο. Του διάβασα τον τίτλο. Δεν ικανοποιήθηκε και με ρώτησε για δεύτερη φορά. «Τι γράφει το βιβλίο» Του εξήγησα πως όταν είχαν έρθει οι Γερμανοί στην Ελλάδα σηκωθήκανε στην αρχή λίγοι Έλληνες, έπειτα περισσότεροι και πολέμαγαν τους Γερμανούς. Αυτό το ονομάζουν αντίσταση και είναι ένα πράγμα πάρα πολύ καλό. Κοφτά μας διέταξε να τον ακολουθήσουμε. Ρώτησα αν έχει ένταλμα συλλήψεως και μου είπε πως είμαι πολύ φλύαρος. (οι δεσμοφύλακες γελάνε) Είπε στους φίλους μου να έρθουν μαζί. Ήταν και αυτοί κρατούμενοι.

(Ακούγεται στο βάθος μια φουσαρμόνικα να παίζει την εισαγωγή της «Μυρτιάς». Οι δεσμοφύλακες επιβάλλουν γρήγορα τη σιωπή με φωνές «πάψτε», «ησυχία», «σιωπή», «σώπα»...

Μουσική : The day, Raining Pleasure

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

Οι δεσμοφύλακες παίρνουν τον κρατούμενο και αποχωρούν ...κάποιοι κρατούμενοι βγαίνουν από τα κελιά και βαδίζουν σαν να βρίσκονται στο προαύλιο φυλακής, η πλοκή εξελίσσεται ταυτόχρονα σε δυο επίπεδα. Μπροστά στη σκηνή, οι κρατούμενοι βαδίζουν αργά και μηχανικά και στο βάθος γίνεται η ανάκριση)

(μπροστά στη σκηνή)

Να μην προδώσω...Να μην προδώσω...Να μην προδώσω (ακούγονται όλοι-ες να μονολογούν)

- Να μην προδώσω. Όχι δεν θα προδώσω...Όταν σε πιάνουν και σε υποβάλλουν σε ανάκριση, ξέρεις ότι υπάρχει βασανισμός. Και ξέρεις και μυστικά απ' τα οποία εξαρτάται η ζωή των άλλων, η ελευθερία των άλλων. Αυτό το στοιχείο όμως σε βαραίνει πάρα πολύ.

- Να μην προδώσω αυτά τα μυστικά, να μην γίνω υπεύθυνος για να έρθουν στη φυλακή κι άλλοι συναγωνιστές μου. Να μην προδώσω, αυτό σκέφτομαι συνέχεια. Να μην προδώσω. Να μην προδώσω. Αλλά πως ;

- Σκέψου κάτι άλλο. Φυλάκισε το μυαλό σου σε ένα παιχνίδι με λέξεις χωρίς νόημα. Σαν αυτά που παίζαμε στο σχολείο.

(αρχίζει το παιχνίδι...κάθε κρατούμενος λέει από μια λέξη με τη σειρά του ενώ ταυτόχρονα η κίνηση των κρατούμενων περιορίζεται στα δυο άκρα της σκηνής)

Θέση, ανάθεση, κατάθεση, διάθεση, παράθεση, αντίθεση, υπόθεση, έκθεση, πρόθεση, σύνθεση, πρόθεση

(στο βάθος της σκηνής, οι δεσμοφύλακες βάζουν ένα κρατούμενο να καθίσει με πλάτη στο κοινό, ανάλογα με το διάλογο που ακολουθεί τον υποχρεώνουν να σηκωθεί, να καθίσει, τον

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

σπρώχνουν ή ακόμη του φέρονται «ευγενικά»)

- ...τάση, ανάταση, παράταση, διάταση, στάση, ανάσταση, περίσταση

(Στο βάθος της σκηνής)

- Λέγε : ποιοι ήταν οι άλλοι, πόσοι ήσασταν στην ομάδα σου, ποιες ήταν οι επαφές σου, τι κάνατε ;

- Τα ξέρουμε όλα, όλα. Οι άλλοι μας τα είπαν όλα, είπαν πως εσύ είσαι ο αρχηγός, θα τα φορτώσουν όλα σε σένα.

- Φύγετε, αφήστε τον σε μένα. Είναι καλό παιδί. Θα δείτε, θα τα πει όλα. Λέγε. Πέστα όλα να ξαλαφρώσεις. Πες μου μόνο δυο ονόματα. Δε λυπάσαι τα νιάτα σου. Δε λυπάσαι τον καιρό που φεύγει ;

- Τ' όνομα του. Πες μας το όνομά του !

(Μπροστά στη σκηνή)

- Καρύδι, καρυδότσουφλο, τσόφλι, τσόφλι ; φλούδα

- Μπανανόφλουδα

- Μπανανόφλουδα...(σκέφτεται) παγίδα

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Μμμ...πονηριά
- Απάτη
- Κίνδυνος
- Φόβος
- Φόβος ; μμμ γενναίος
- Εσύ
- Εγώ, τι εγώ ;
- Είσαι αλήθεια, είσαι πολύ γενναία...

Μουσική : Batucada, Μίκης Θεοδωράκης

(Στο βάθος της σκηνής)

- Άκουσε παιδί μου. Δεν σε πιάσαμε αμέσως...για να δεις την καλοσύνη μας. Το τι έχεις κάνει είναι γνωστό στις αρχές. Δεν έχεις κάνει και λίγα πράγματα. Τα ξέρουμε όλα. Λοιπόν σαν καλό παιδί πες τα. Άντε θα περάσεις καλά. Σκέψου ένα πράγμα μόνο. Η Ασφάλεια για τους κακούς είναι Κόλαση και για τους καλούς Παράδεισος.

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Πρόσεξε, δεν εξετάζουμε την ενοχή σου. Αυτή είναι δεδομένη. Την ειλικρίνειά σου επιζητούμε. Εγώ παρ' όλο που δεν εξηγήθηκες καλά στο σπίτι είναι έτοιμος να τα συγχωρήσω όλα. Θέλω να μου πεις τα ονόματα των ανθρώπων που είχατε επαφή. Κατάλαβες ; Αυτούς που έβλεπες. Λοιπόν ; Τίποτα...Θα το μετανιώσεις. Ακούς ; Θα το μετανιώσεις !

(Μπροστά στη σκηνή)

- Με ανεβάζουνε στις σκάλες. Πάνω στην ταρατσα. Μετά στο μικρό δωμάτιο. Όλα χωρίς καμιά βιασύνη. Ανάψανε το φως του πλυσταριού. Αισθάνθηκα το κύριο πρόσωπο της παρέας. Παρατηρούσα.

- Έπιασαν δουλειά. Έψαχναν το σχοινί. Δεν το βρίσκανε. Τα βάζανε με κάποιον Μάλλιο και κάποιον Μπάμπαλη που είναι τσαπατσούληδες. Κάνουνε τη δουλειά τους και τα παρατάνε όλα όπου βρουν. Κάποιος μου είπε να μην κοιτάζω σαν βλάκας και να ψάξω και γω. Ένας άλλος τους είπε να κάτσω εκεί που καθόμουνα, δεν τους χρειαζόταν η βοήθειά μου.

- Τελικά βρέθηκε το σχοινί. Δεν ξέρω γιατί αλλά είχα μια ελπίδα μήπως δεν βρεθεί το σχοινί. Τώρα που βρέθηκε άρχισα να σκέφτομαι μήπως πω ένα τόσο δα όνομα και γλιτώσω. Κάποιος πρότεινε «να μη χτυπήσουμε το παιδί που φαίνεται καλό, να το αφήσουμε λιγάκι να σκεφτεί, να πει ένα καφεδάκι με την ησυχία του και το πρωί μας τα λέει». Αισθάνθηκα μια ανακούφιση. Αλλά ο άλλος, αποφασισμένα λέει : «δέστε τον».

- Όταν ήμουν μικρή, ανέβαινα στην ταρατσα του σπιτιού μας και έπαιζα. Ήταν το βασίλειό μου. Η μάνα μου με μάλωνε : «Κατέβα γρήγορα ! Αν πέσεις και χτυπήσεις θα τις φας ...». Ευλογημένα χέρια της μάνας μου. Τα χέρια της σήμερα τρέμουν φορτωμένα πακέτα για το παιδί της. Τη σπρώχνουν, τη διώχνουν, γυρίζει στο σπίτι με τα χέρια φορτωμένα. Πώς να σου περιγράψω αυτή την ταρατσα με το πλυσταριό. Δεν μοιάζει καθόλου με την ταρατσα των παιδικών μου χρόνων.

Μουσική : Το λιβάδι που δακρύζει, Ελένη Καραϊνδρου

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

(Ακούγεται ξανά η φουσαρμόνικα να παίζει την εισαγωγή της «Μυρτιάς». Οι δεσμοφύλακες επιβάλλουν γρήγορα τη σιωπή με φωνές «πάψτε», «ησυχία», «σιωπή», «σώπα»...

Οι δεσμοφύλακες παίρνουν τον κρατούμενο και αποχωρούν ? οι κρατούμενοι μπαίνουν στα κελιά τους. Στο κέντρο της σκηνής ένα θρανίο και δυο καρέκλες. Εκεί γράφουν τα γράμματά τους δυο κρατούμενοι)

- Έκανα τεσσεράμισι χρόνια να δω συγγενή μου. Μόνο τα γράμματα είχα. Την αλληλογραφία. Αλληλογραφία όμως τι σήμαινε ; Ένα γράμμα τη βδομάδα, το μήνα.

- Ένα γράμμα το μήνα 20 γραμμές. Τι να του πεις ; Είναι αυτό που λέει το τραγούδι «είμαι καλά». Τι άλλο να του πεις ; Δεν μπορείς να πεις τίποτα άλλο. Δεν έχεις χώρο...

(Τραγουδούν οι κρατούμενοι -ες : «Είμαι καλά, είμαι καλά πολύ καλά, για σας το ίδιο επιθυμώ...»)

Οι δεσμοφύλακες εμφανίζονται και επιβάλλουν τη σιωπή με φωνές «πάψτε», «ησυχία», «σιωπή», «σώπα» και αποχωρούν...)

- Απ' το παράθυρό μου φαίνεται μόνο ένα κομμάτι ουρανό. Πόσο μου 'χει λείψει η πρωινή σου γκρίνια. Γιατί δεν έρχεσαι να με δεις ; Έστω για μια φορά. Σε παρακαλώ. Μια φορά. Για λίγο.

(Οι κρατούμενοι μπαίνουν στα κελιά. Δυο παιδιά συζητούν στη σκηνή)

- Κάθε φορά που πηγαίνω στη φυλακή και βλέπω τον αδελφό μου, στέκεται μπροστά ένας φύλακας ? στρατιώτης και δεν μπορούμε να πούμε τίποτα. Προχθές τον ρώτησα αν παίρνει τα χάπια του κι ο στρατιώτης ποιος ξέρει τι νόμιζε ότι λέγαμε, θύμωσε και με

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

πέταξε έξω.

- Πρέπει να έρθω και γω μαζί.
- Μα δεν είσαι συγγενής. Δεν θα σε αφήσουν.
- Θα με παρουσιάσεις σαν συγγενή.
- Και πως θα συνεννοηθείς μπροστά στο στρατιώτη ;
- Θα πω στον αδελφό σου να παίξουμε τα ανάποδα !
- Ποια ανάποδα ;
- Είχαμε βρει ένα κόλπο με τον αδελφό σου παλιά, για να ξεγελάμε τη λογοκρισία όταν γράφαμε γράμματα.
- Τι είναι αυτή η λογοκρισία ; Τι θα πει λογοκρισία ;
- Θα πει πως οι άνθρωποι της χούντας ανοίγουν τα γράμματα και τα διαβάζουν. Πώς να γράψεις λοιπόν ελεύθερα ; Θα βρεις το μπελά σου.
- Και τι κάνατε ;

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Παιζαμε τα ανάποδα. Δηλαδή, γράφεις για παράδειγμα : «Ο Πέτρος είναι κοντά μου και παίζω μαζί του» Και εννοείς το αντίθετο : «Ο Πέτρος έφυγε και δεν παίζω μαζί του». Κατάλαβες ;

- Έτσι θα γίνει. Πάμε μαζί να δούμε τι θα καταφέρουμε.

(Περπατούν μαζί, φτάνουν μπροστά σε ένα κελί. Δίνουν ένα χαρτί στο δεσμοφύλακα που στέκεται απ' έξω. Αυτός το κοιτάζει και τις οδηγεί στο θρανίο όπου μετατρέπεται σε χώρο επισκεπτηρίου. Επιστρέφει στο κελί και φέρνει τον κρατούμενο. Οι επισκέπτες του χαρίζουν ένα λουλούδι. Ακουμπούν τις παλάμες τους σαν να τους χωρίζει ένα διαχωριστικό πλέγμα)

- (εμπιστευτικά) Θα μιλάμε ανάποδα όπως τότε με τη λογοκρισία. Θυμήσου !

- Αδελφέ μου, είσαι καλά ; Αδελφέ μου καλέ, ΑΝΑΠΟΔΕ αδελφέ μου, είσαι καλά ; Πες μου...

- Ναι, ναι, πολύ καλά. Κοιμήθηκα τέσσερις μέρες συνέχεια. Έμεινα ξαπλωμένος τέσσερα εικοσιτετράωρα. Ξαπλωμένος, ντυμένος. Φοράω όλα τα ρούχα μου. Δεν βγάζω τη φανέλα μου.

- Και τρως καλά ;

- Πολύ. Τρώω συνέχεια και πίνω πολύ νερό. Τέσσερις μέρες και τέσσερις νύχτες, έπινα συνέχεια ξαπλωμένος.

- Πως τα περνάς ;

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Όλοι είναι πολύ ευγενικοί μαζί μου. Κανείς δε με χτυπάει, κανένας δε με βρίζει, δε με ρωτάει. Τέσσερα εικοσιτετράωρα έμεινα ξαπλωμένος, ντυμένος εντελώς, έπινα, έτρωγα, κοιμόμουν και ήμουν εντελώς μόνος.

- Άντε, τελειώνετε. Αρκετά είπατε !

- Θέλεις τίποτα από μένα ;

- Ναι. Θέλω να πεις σε όλους πόσο καλά περνάω εδώ. Μερικοί λένε ψέματα πως δεν μας αφήνουν να κλείσουμε μάτι. Ψέματα ! Ούτε μας χτυπάνε, ούτε μας στερούν το νερό και το φαγητό. Και πάντα ξαπλωμένος στέκομαι ! Δε νυστάζω καθόλου και γρήγορα θα βγω.

- Ε, τώρα τα 'πατε. Φτάνει.

(Οι επισκέπτες αποχωρούν. Ο δεσμοφύλακας επιστρέφει τον κρατούμενο στο κελί. Ακούγεται πάλι στο βάθος η φουσαρμόνικα να παίζει την εισαγωγή της «Μυρτιάς». Οι δεσμοφύλακες επιβάλλουν τη σιωπή με φωνές «πάψτε», «ησυχία», «σιωπή», «σώπα» και αποχωρούν...

Οι κρατούμενοι μπαίνουν όλοι και βαδίζουν νευρικά, ένας - ένας παίρνει το λόγο)

- Σώπα, μη μιλάς, είναι ντροπή, κόψ' τη φωνή σου
σώπασε επιτέλους - κι αν ο λόγος είναι αργυρός η σιωπή είναι χρυσός.
Τα πρώτα λόγια που άκουσα από παιδί, έκλαιγα, γέλαγα, έπαιζα μου λέγανε:

(όλοι μαζί, βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στο στόμα): "Σσσσς, σώπα"

- Στο σχολείο μου κρύψανε την αλήθεια τη μισή, μου λέγανε : "εσένα τι σε νοιάζει ; "

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Με φίλησε το πρώτο κορίτσι που ερωτεύτηκα και μου λέγανε:

"κοίτα μην πείς τίποτα!"

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Κόψε τη φωνή σου και μη μιλάς, σώπαινε. Και αυτό βάσταξε μέχρι τα εικοσι μου χρόνια.

- Ο λόγος του μεγάλου - η σιωπή του μικρού. Έβλεπα αίματα στο πεζοδρόμιο,
"Τι σε νοιάζει εσένα;", μου λέγανε, "θα βρεις το μπελά σου".

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Αργότερα φωνάζανε οι προϊστάμενοι :

"Μη χώνεις τη μύτη σου παντού, κάνε πως δεν καταλαβαίνεις"

(όλοι μαζί): "Σσσσς, σώπα"

- Σε χρόνια δισεκτα οι γονείς, οι γείτονες με συμβουλευάνε :

"Μην ανακατεύεσαι, κάνε πως δεν είδες τίποτα"

Μπορεί να μην είχαμε με τους γείτονες γνωριμίες ζηλευτές, μας ένωνε όμως, το Σώπα.

- Σώπα ο ένας, σώπα ο άλλος σώπα οι επάνω, σώπα οι κάτω,
σώπα όλη η πολυκατοικία και όλο το τετράγωνο.

- Σώπα οι δρόμοι οι κάθετοι και οι δρόμοι οι παράλληλοι.

Κατάπιαμε τη γλώσσά μας. Στόμα έχουμε και μιλιά δεν έχουμε.

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Φτιάξαμε το σύλλογο του "Σώπα".
Μία πολιτεία ολόκληρη, μια δύναμη μεγάλη, αλλά μουγκή!

- Μάθε το στη γυναίκα σου, στο παιδί σου, στην πεθερά σου
κι όταν νιώσεις ανάγκη να μιλήσεις ξεριζώσε τη γλώσσα σου
και κάν' την να σωπάσει.

Το μόνο άχρηστο όργανο από τη στιγμή που δεν το μεταχειρίζεσαι σωστά.

- Δεν θα έχεις έτσι εφιάλτες, τύψεις κι αμφιβολίες.
Δε θα ντρέπεσαι τα παιδιά σου και θα γλιτώσεις από το βραχνά να μιλάς ,
χωρίς να μιλάς να λες "έχετε δίκιο, είμαι σαν κι εσάς"

- Αχ! Πόσο θα 'θελα να μιλήσω
και δεν θα μιλάς, θα γίνεις φαφλατάς, θα σαλιαρίζεις αντί να μιλάς .

- Κόψε τη γλώσσα σου, κόψε την αμέσως. Δεν έχεις περιθώρια. Γίνε μουγκός.
Αφού δε θα μιλήσεις, καλύτερα να το τολμήσεις. Κόψε τη γλώσσα σου

για να είσαι τουλάχιστον σωστός στα σχέδια και στα όνειρά μου.

- Ανάμεσα σε λυγμούς και σε παροξυσμούς κρατώ τη γλώσσα μου,
γιατί νομίζω πως θα 'ρθει η στιγμή που δεν θα αντέξω
και θα ξεσπάσω και δεν θα φοβηθώ και θα ελπίζω
και κάθε στιγμή το λαρύγγι μου θα γεμίζω με ένα φθόγγο ,
με έναν ψίθυρο, με ένα τραύλισμα, με μια κραυγή που θα μου λέει:
(όλοι μαζί δυνατά) ΜΙΛΑ !

(Κάνουν να φύγουν μα τους σταματάει η μουσική της φουσαρμόνικας. Ακούγεται ένα παιδί να τραγουδά τον πρώτο στίχο. Μετά δυο μαζί το δεύτερο κλπ. Από το παράθυρο του κελιού

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

βγαίνει το λουλούδι. Σε λίγο όλα μαζί τα παιδιά τραγουδούν και χτυπούν παλαμάκια. Οι δεσμοφύλακες βγαίνουν στη σκηνή και προσπαθούν μάταια να επιβάλλουν ησυχία. Οι κρατούμενοι τους απομονώνουν...Το τραγούδι κυριαρχεί...)

Είχα μια θάλασσα στο νου

κι ένα περβόλι, περιβόλι τ' ουρανού] 2x

Την ώρα π' άνοιγα πανιά

για την απάνω γειτονιά

Για την απάνω γειτονιά

την ώρα π' άνοιγα πανιά

Στα παραθύρια τα πλατιά | 2x

χαμογελούσε μια μυρτιά | 2x

Κουράστηκα να περπατώ, ω, ω, ω | 2x

και τη ρωτώ και τη ρωτώ | 2x

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

Πες μου μυρτιά να σε χαρώ

πού θα 'βρω χώμα, θα 'βρω χώμα και νερό] 2x

να ξαναχτίσω μια φωλιά

για της αγάπης τα πουλιά

Στα παραθύρια τα πλατιά | 2x

είδα και δάκρυσε η μυρτιά | 2x

Την ώρα π' άνοιγα πανιά | 2x

για την απάνω γειτονιά | 2x

Στα παραθύρια τα πλατιά | 2x

χαμογελούσε μια μυρτιά | 2x

(Ακούγεται το τραγούδι του Θεοδωράκη «Ποιος δε μιλά για τη Λαμπρή». Οι κρατούμενοι είναι πια οι εξεγερμένοι του Πολυτεχνείου. Ανεμίζουν πολύχρωμες σημαίες και τρέχουν πάνω στη σκηνή. Γκρεμίζουν τα κελιά και διώχνουν τους δεσμοφύλακες. Ταυτόχρονα, προβάλλεται βίντεο με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Μετά από λίγα λεπτά, ακούγονται πυροβολισμοί και ο ήχος από ερπύστριες. Όλοι σταματούν. Παγωμένη εικόνα...ένα ? ένα τα παιδιά παίρνουν το λόγο και μετά κάθονται)

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Ήταν Νοέμβριος και χαιρόμασταν πάρα πολύ που βγήκαν στη μέση αυτά τα γεγονότα κι είχε σταματήσει το σχολείο κι είχε γίνει η ζωή μας σαν γιορτή. Ήταν σαν Πάσχα. Ο κόσμος πηγαινοερχόταν, ανήσυχος και χαρούμενος. Από μακριά ακουγόταν που και που καμιά τουφεκιά. Όλη μέρα είχε μια συννεφιά και μια κουφόβραση. Σαν πήρε να νυχτώνει περάσανε κάτι φίλοι μου και με πήρανε για να κατέβουμε κι εμείς κάτω...εκεί που ήταν κλεισμένα τ' άλλα παιδιά και είχε μαζευτεί πολύς κόσμος...

- Μέσα μου φτερούγιζε ένας φόβος και μια χαρά, δεν ξέρω γιατί...αλλά ήταν σαν παραμονή μιας μεγάλης γιορτής. Εγώ μόλις τελείωνε το καλοκαίρι και μέχρι να έρθει πάλι η άνοιξη, νόμιζα πως όλος αυτός ο καιρός ήταν ένα μεγάλο πρωινό κάποιας Δευτέρας, ένα πρωινό που κράταγε πάνω από εφτά μήνες και που μύριζε υγρασία και βενζίνη.

Κείνο το βράδυ νόμιζα πως οι Δευτέρες του κόσμου θα τέλειωναν πια και πως όλος ο καιρός μας θα γινόταν... ένα Σαββατοκύριακο.

- Πήραμε το τρένο και κατεβήκαμε στο κέντρο της πόλης. Μόλις βγήκαμε, είδαμε τον κόσμο πανικοβλημένο και χαρούμενο να τρέχει πάνω κάτω με κλαμένα μάτια. Παντού μέσα στους δρόμους ήταν αναμμένες μεγάλες φωτιές. Τις άναβαν για να εξουδετερώσουν τα δακρυγόνα που πετούσε η αστυνομία.

- Μπήκαμε στο δρόμο που περνούσε μπροστά από το κτίριο που ήταν κλεισμένα τα παιδιά. Κόσμος πολύς, πατείς με πατώ σε, δακρυγόνα, πυροβολισμοί, πανικός και μια περίεργη χαρά. Βλέπαμε ανθρώπους που φεύγανε έντρομοι λέγοντάς μας, «φύγετε, φύγετε, πυροβολούν από τις ταρατσες στο φαχνό, φύγετε». Μα εμείς προχωρούσαμε γιατί, λέγαμε, μα τι μπορούν να μας κάνουν, εικοστός αιώνας είναι πλέον...θα μας σκοτώσουν ; Αυτό θα σημαίνει και το δικό τους τέλος...και προχωρούσαμε σπρώχνοντας προς την πύλη. Όλος ο δρόμος ήταν γεμάτος από τρόλεϊ και λεωφορεία με σκασμένα λάστιχα και συνθήματα στα πλευρά.

- Κείνο το βράδυ νόμιζα πως οι Δευτέρες του κόσμου θα τέλειωναν πια και πως όλος ο καιρός μας θα γινόταν... ένα Σαββατοκύριακο.

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Κάποτε φτάσαμε μπροστά στην πύλη, εκεί ο ενθουσιασμός ήτανε πολύ μεγάλος, τραγουδία που λέγανε για χαρά, ελευθερία, πρόοδο και ισότητα. Ενθουσιαστήκαμε και μεις, φωνάζαμε, κλαίγαμε, χειροκροτούσαμε, ήταν σαν τη νύχτα της Ανάστασης που ζούσαμε σαν ήμασταν μικρά παιδιά, το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου. Έτσι, πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβουμε κι έγινε δυο η ώρα μετά τα μεσάνυχτα.

- Μια κοπέλα δίπλα μου έβαλε τα κλάματα, φώναζε ότι δεν μπορεί να βλέπει αίματα. Ένα αγόρι την παραμέρισε κι αυτή συνέχιζε ότι πως βρέθηκε εδώ μέσα δεν το κατάλαβε. Κατέβηκε λέει το απόγευμα να δει τι γίνεται. Βούιξε η Αθήνα και κατέβηκε. Βλέπει τη συμμαθήτριά της την Πούλια μέσα και μπήκε στον αυλόγυρο. Μέχρι να πουν τα νέα τους, αρχίζουν οι αστυνομικοί τα δακρυγόνα, που να φύγει. Περίμενε να ησυχάσουν τα πράγματα, αντί γι' αυτό χειροτέρευαν. Και να σου την τώρα εδώ μέσα άγρια μεσάνυχτα. Θα πεθάνουν οι γονείς της από την αγωνία τους. Ένα βιβλίο τους είπε πως κατεβαίνει ν' αγοράσει. Αλλά πουν 'ν' την τώρα ;

- Πήγαινε να σκάσει σοβαρή και φοβισμένη. Όσο την έβλεπα τόσο τη συμπονούσα. Έδειχνε αποσβολωμένη με όλα αυτά που γίνονταν μπροστά στα μάτια της. Την αγκάλιασα και της λέω μη φοβάσαι, εδώ μέσα είσαι ασφαλής. Έρχεται και τ' αγόρι από κοντά. Την παρηγορεί, ότι περιφρουρούμε γερά τα κάγκελα, είμαστε μια μεραρχία ψυχωμένοι που δεν θα τους αφήσουμε να περάσουν.

- Όμως η μαθήτριά δεν έλεγε να ηρεμήσει. Ανησυχούσε για τους γονείς της. Πώς να προβλέψει ότι θα την αποκλείαν εδώ μέσα ; Για όλα όμως φτάνει η Πούλια που παρασέρνει όλα τα κορίτσια στο σχολείο, τους λέει όλο για ήρωες και κατορθώματα και για την αντίσταση κατά των Γερμανών και πολλά άλλα. Θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία τους λέει και τα ζαλίζει και τα ξετρελαίνει τα κορίτσια γι' αυτό πέρσι λίγο έλειψε να την αποβάλλουν. Κι αν δεν ήταν η φιλόλογος να μπει στη μέση, «μη μου πειράξετε την καλύτερή μου μαθήτριά», δεν θα υποχωρούσε ο γυμνασιάρχης.

- Εκείνη τη στιγμή, έπεσε κι άλλος χτυπημένος στο δρόμο. Τον βλέπει η μικρή και κόβει τη λογοδιάρροια. Έσφιγγε τα κάγκελα με απόγνωση...

- Κείνο το βράδυ νόμιζα πως οι Δευτέρες του κόσμου θα τέλειωναν πια και πως όλος ο καιρός μας θα γινόταν... ένα Σαββατοκύριακο.

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

- Ξαφνικά νιώσαμε από μακριά ένα θόρυβο μέσα στη νύχτα σα να κυλάει κατά πάνω μας ένας σιδερένιος ποταμός. Ο κόσμος άρχισε να τρέχει πανικόβλητος και να χάνεται στα στενά. Ήμασταν περικυκλωμένοι από την αστυνομία και το στρατό.

- Και τότε ακούστηκε εκείνος ο θόρυβος, σαν έμμονο βουητό, έκανε όλο το χώρο να τρίζει. Κάποιες πνιγμένες φωνές έφτασαν στ' αφτιά μου, να κατέβουμε όλοι στο προαύλιο, έλεγαν. Εκεί κάτω, ακόμη νύχτα, ο θόρυβος ακουγόταν πιο καθαρά. Εκείνο είχε αρχίσει να πλησιάζει. Αργά ? αργά, το τρίξιμο του δρόμου και του κτιρίου γινόταν πιο έντονο, το βουητό αυτού που ερχόταν πιο δυνατό, το σφίξιμο μέσα μου πιο δυνατό. Στη φαντασία μου είχαν αρχίσει ήδη να προβάλλουν σαν εικόνες, τα γκριζα μεταλλικά κομμάτια του, η καμπίνα στο πιο ψηλό σημείο του, ο μακρύς σιδερένιος σωλήνας, οι πολλές ρόδες που γύριζαν αργά αλλά σίγουρα, κατασπαράζοντας την απόσταση.

- Νόμιζα ότι μόνο θα μας χτυπήσουν, ή το πολύ ? πολύ, θα φώναζαν την πυροσβεστική να μας καταβρέξει και να μας διαλύσει. Αυτοί όμως είχανε όπλα κι αρχίσανε να ρίχνουν στο φαχνό. Σε λίγο φάνηκε και το σιδερένιο θηρίο.

- Γκριζες αισθήσεις, μια παγωμάρα. Στο μισοσκόταδο του προαυλίου έβλεπα τις ματιές να ψάχνουν μεταξύ τους, τα πρόσωπα, τα βλέμματα γεμάτα απορία. Κι ύστερα, ένα ξαφνικό φως. Λαμπρό, κάτασπρο. Ένα φως από τεράστιους προβολείς, να πέφτει πάνω στο προαύλιο και τα πρόσωπα. Ακινησία. Μόνο το φως κυκλοφορούσε ματαιώνοντας κάθε απόπειρα κίνησης. Και μετά, εντελώς ξαφνικά, οι φωνές βουβάθηκαν. Τα σώματα σαν στήλες άλατος. Τα στόματα ανοιχτά χωρίς ήχο. Εκείνο κινιόταν στην αρχή σχεδόν αδιόρατα, τρίζοντας τα μεταλλικά του σημεία, προχωρούσε καταπάνω στην πύλη. Τα παιδιά που ήταν σκαρφαλωμένα πάνω της δεν είχαν φύγει. Εκείνο κινιόταν κι έμοιαζε ακίνητο, θηρίο που κάλπαζε σε αργή κίνηση και ...κρακ. Έπεσε πάνω στις πύλες και τις γκρέμισε.

- Κάτω απ' το λευκό φως άστραψαν κόκκινα σχήματα. Ακίνητα σώματα. Όρθια ή πεσμένα. Στο προαύλιο δεν υπήρχε ήχος. Κάποιος μ' έσπρωξε με κάτι μεταλλικό, ήταν κάνη όπλου. Έπρεπε να βγω μαζί με τους άλλους.

- Από παντού άκουγες κραυγές, πυροβολισμούς, σφυριχτρες και πράγματα που σπάγανε. Είχα σταθεί ακίνητος στη θέση μου, δεν πίστευα στα μάτια μου. Ξαφνικά ένιωσα μέσα στο στήθος μου κάτι σαν σιδερένια γροθιά. Κοίτα να δεις, είπα. Με χτύπησαν άσχημα. Έπεσα κάτω...ζαλιστηκα. Συνήλθα όμως κάπως. Φοβήθηκα μήπως πεθάνω κι άρχισα να

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

λυπάμαι γιατί ήμουν μόνο 17 χρονών....

- Αυτά. Μετά από όλα αυτά μας είπανε πως όλα πήγαν μια χαρά. Οι κακοί φυλακίσθηκαν κι η ζωή βρήκε πάλι το ρυθμό της.

- Το βράδυ αυτό, το κάνανε κάτι σα γιορτή, σαν επέτειο. Και μένα διάλεξαν να με κάνουν ήρωα. Γιατί ήμουν νέος και γιατί σπούδαζα σε μια τεχνική σχολή. Κάθε φορά λοιπόν που εσείς γιορτάζετε κι έρχεστε και κρεμάτε στεφάνια, έρχομαι κι εγώ εδώ και περπατάω ανάμεσά σας για μια βραδιά, άγνωστος ανάμεσα σε άγνωστους. Μα ύστερα από την τρίτη ή τέταρτη επέτειο, είδα και κατάλαβα καλά πως έχουν σήμερα τα πράγματα. Κι άρχισα να στενοχωριέμαι και να προβληματίζομαι

Γιατί...τι είναι η ζωή μας σήμερα ;

Μια Δευτέρα πρωί είναι ! Μια Δευτέρα πρωί. Οι γιορτές μας άνοστες μέρες, γεμάτες πλήξη, θλίψη κι ανία, στολισμένες με χίλιες δυο φθηνές, άχρηστες γεύσεις, πλαστικά τραγούδια και σχέσεις φυτεμένες στο προσωπικό συμφέρον. Βλέπω να μην υπάρχουν φίλοι. Όλοι φοβούνται μήπως μείνουν απ' έξω...μήπως μείνουν πίσω. Καθένας τους έχει την κοίτη του, το αυλάκι του...και το νερό τρέχει προς την θάλασσα της προσωπικής του ευτυχίας...Δουλειά απ' το βράδυ ως το πρωί...άχρηστα ψώνια...τις γιορτές...να λες πως κάτι κάνεις...και πως ζεις !

Μια Δευτέρα πρωί, που μυρίζει υγρασία και βενζίνη.

Όχι, δεν είμαι παραπονεμένος. Κείνο το βράδυ νόμιζα πως οι Δευτέρες του κόσμου θα τέλειωναν πια και πως όλος ο καιρός μας θα γινόταν... ένα Σαββατοκύριακο. Το όνειρό μου έλαμψε σε κείνη τη γιορτή σαν πυγολαμπίδα στο σκοτεινό ουρανό. Αυτό το μικρό φως, ένα κομμάτι από το μέλλον όπου όλες οι Δευτέρες του κόσμου θα 'χουν πια τελειώσει, είναι ότι θυμάμαι από κείνο το βράδυ.

Κι αν υπάρχουν κομμάτια από αυτό το μέλλον, μέσα στο γκρίζο σήμερα, αυτά είναι σαν τα χαμόγελα των παιδιών. Στα θρανία των σχολικών τάξεων, υπάρχουν σταγόνες απ' το αύριο,

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

στις αλάνες και τα μαξιλάρια των παιδιών σιγοψυθιρίζει τα μυστικά του το μέλλον.

Όχι, δεν είμαι παραπονεμένος.

Καληνύχτα φίλοι μου !

Ακούγεται το τραγούδι «Αρνιέμαι». Προβάλλεται βίντεο με αγώνες και διαδηλώσεις για την παιδεία, την ειρήνη κλπ. στην Ελλάδα και τον κόσμο με το σύνθημα «αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται»

Πηγές :

«Μίλα», Αζίζ Νεσίν

Ένα τραγούδι δε φτάνει, ταινία της Ελισάβετ Χρονοπούλου

Ανθρωποφύλακες, Περικλής Κοροβέσης

Η αρχαία σκουριά, Μάρω Δούκα

Η τρομοκρατία της μνήμης, Λεία Βιτάλη

Η επέτειος, Γιώργος Μανιώτης

Η ιστορία μιας νύχτας, Θεατρική Παράσταση για το Πολυτεχνείο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Παρασκευή, 15 Οκτώβριος 2010 19:17

Τα γενέθλια, Ζωρζ Σαρή

Ιστορίες του γέρο Αντόνιο, subcomandante Marcos

Το μελάνι φωνάζει, η 17η Νοέμβρη στη λογοτεχνία, του Ηλία Γκρη

Ο τίτλος του θεατρικού είναι παράφραση από το βιβλίο του Τάσου Δαρβέρη «Μια ιστορία της νύχτας 1967 ? 1974».

Η παράσταση αυτή είναι μια εκδοχή δραματοποίησης μιας σειράς εξαιρετικών κειμένων για τη δικτατορία και το Πολυτεχνείο. Είναι προφανές ότι οι αυτοσχεδιασμοί, η επιλογή - επιμέλεια κειμένων και μουσικής, τα θεατρικά ευρήματα, τα βίντεο κλπ. αλλά και οι μονόλογοι και οι διάλογοι, μπορούν και πρέπει να προσαρμόζονται στη δυναμική της τάξης και την αισθητική άποψη του εκπαιδευτικού και των παιδιών. Οι βασικές πηγές που πάνω τους στηρίχτηκε η ιδέα της παράστασης είναι δυο. Η ταινία της Χρονοπούλου «ένα τραγούδι δε φτάνει» ήταν η μια. Η άλλη ? η πιο σημαντική -, ήταν η δουλειά που κάναμε με μια ομάδα καλών συναδέλφων και δάσκαλο τον Τάκη Τζαμαριά στο Μαράσλειο Διδασκαλείο πάνω σε κείμενα από το μυθιστόρημα της Ζωρζ Σαρή «τα γενέθλια». Σε αυτούς τους συναδέλφους και τις δημιουργικές στιγμές που περάσαμε μαζί θα ήθελα να αφιερώσω αυτή τη μικρή δουλειά.

Δ.Μ.